

EL NOU AUTOGOVERN

Clam per la unitat i el consens per fer realitat el nou Estatut

Maragall homenatja els redactors del text del 79 i convoca els líders a Miravet per acordar les regles del joc en la redacció de la nova carta

Pasqual Maragall i Jordi Pujol amb la majoria dels redactors de l'Estatut de Sau que van assistir ahir a la commemoració del 25è aniversari al Palau de la Generalitat

I. Carbó
BARCELONA

La commemoració institucional del 25 aniversari del referèndum sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya va ser ahir una crida al màxim consens polític i social en el procés d'elaboració del nou text que s'està desenvolupant a la ponència del Parlament, i també a ampliar les cotes d'autogovern assolides en aquest últim quart de segle. El president de la Generalitat, Pasqual Maragall, va demanar en aquest sentit "la força moral i política" de la unitat "per defensar la veu de Catalunya" d'una forma "imparable".

Maragall va cloure l'acte institucional de commemoració amb un record per als que van intervenir en la construcció de l'actual marc institucional i polític: "Si avui Catalunya es pot plantejar anar més lluny -va dir- és gràcies a la vàlua i la solidesa del treball d'aquells que van fer possible, ara fa un

quart de segle, que el nostre país veïés satisfet el desig de tenir l'Estatut", pel qual, va afirmar, el 1979 es va fer "tot el que es podia fer, tan bé com es va saber fer". El president català va fer un emplaçament a aprendre de l'experiència i de l'aplicació de l'Estatut vigent per ser "més agosarats" i superar-ne les limitacions i va recordar que el context polític en què s'elabora el nou text és diferent del de fa 25 anys. "No estem sotmesos a les pressions dramàtiques del colpisme i del terrorisme", va proclamar, tot i constatar que també hi ha "veus amenaçadores" i "cants apocalíptics".

Roca afirma que la força de Catalunya "és la seva gent i la unitat" i que "només els febles tenen por del pacte"

En la seva intervenció, el president va reiterar la invitació als líders de totes les forces parlamentàries a anar a Miravet per tractar d'acordar amb ells "unes regles de joc més que no pas uns continguts detallats". Va ser després de retre homenatge als membres de la Comissió dels Vint que van redactar l'Estatut de Sau -ahir n'eren presents 14- i als dirigents polítics d'aquell moment.

L'acte commemoratiu va començar amb la intervenció del conseller de Relacions Institucionals i Participació, Joan Saura, que va retre homenatge als integrants de la Comissió dels Vint i va afirmar que l'autonomia recuperada el 1979 "no va ser atorgada sinó guanyada pel poble de Catalunya", i ara s'és "a les portes d'un pas més ambiciós", i va recordar l'eslògan d'aleshores per reivindicar que també ara "volem ser un sol poble".

El president del Parlament, Ernest Benach, per la seva banda, va indicar que l'auto-

Benach crida a "combinar l'ambició i el consens sense renunciar a cap d'aquests dos valors"

govern atorgat per l'Estatut no va ser complet i avui encara no ho és, però va ser un punt i a part per consolidar la democràcia. Per això va fer una crida a "combinar l'ambició i el consens sense renunciar a cap dels dos" en l'actual procés, i va fer una crida als diputats que participen en els treballs de la ponència a exercir la seva responsabilitat "més enllà dels respectius partits polítics".

Com a representants del grup redactor de l'Estatut de Sau hi van intervenir Miquel Roca, ponent per part de CiU, i Jordi Solé Tura, que llavors militava al PSUC i ara al PSC. Tots dos, que a més van ser re-

dactors de la Constitució del 1978, van reclamar la unitat davant el procés d'elaboració del nou Estatut.

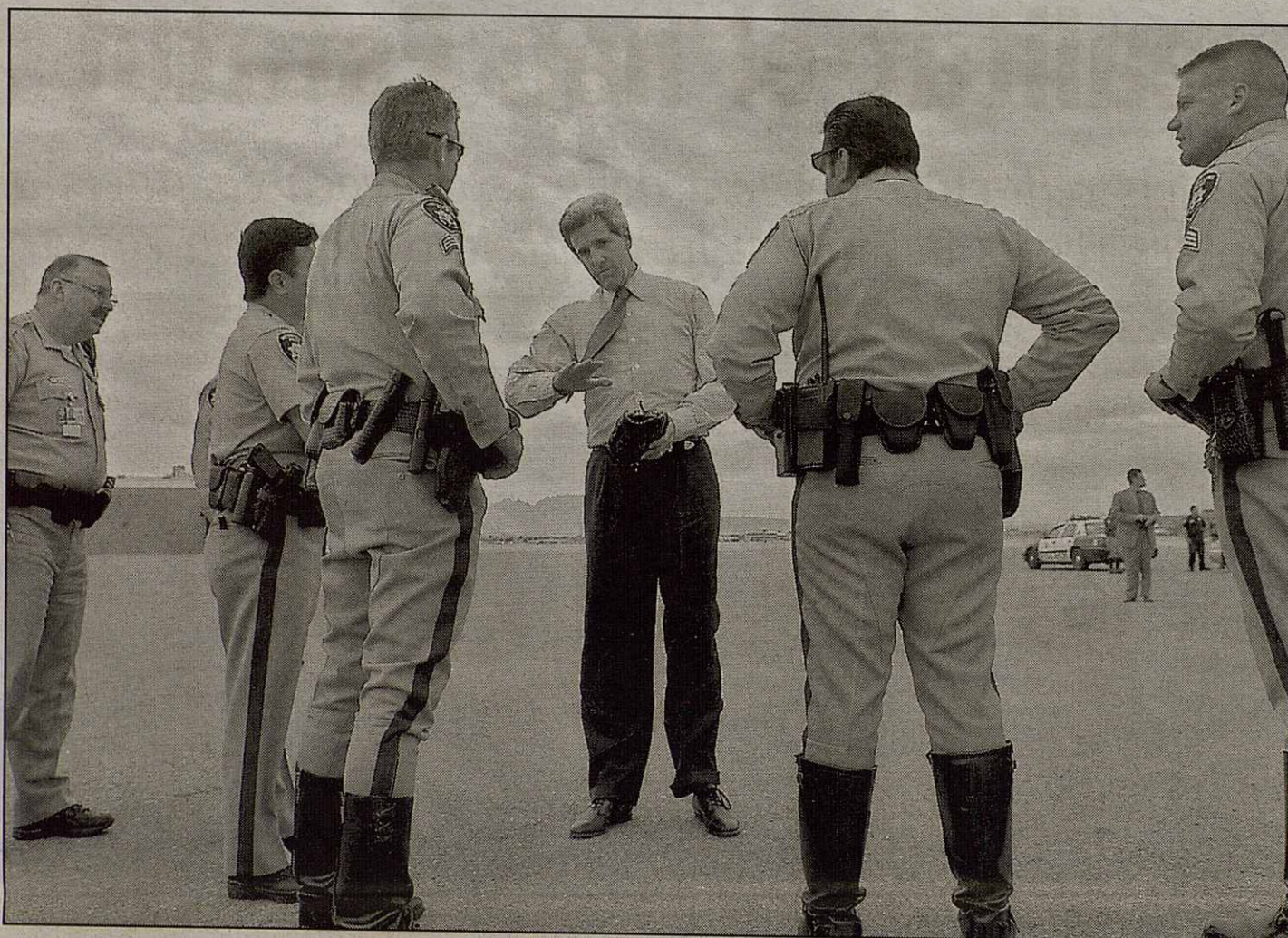
Roca es va proclamar solidari amb l'esforç i els objectius de la redacció del nou text estatutari i va subratllar que la força de Catalunya "és la seva gent i la unitat". El dirigent convergent va fer aquesta afirmació després de manifestar l'orgull i satisfacció de representar la comissió en l'acte commemoratiu i va assenyalar com a valors d'aquella comissió "dialogar, respectar i pactar", perquè "només els febles tenen por del pacte". Es va felicitar pel fet que Catalunya ha conegut el període més llarg d'autogovern des de 1714, tot i que també va constatar que l'Estatut s'ha ressentit d'interpretacions regressives. Per la seva banda, Jordi Solé Tura va demanar "saviesa" per determinar els temes centrals de la reforma estatutària i "prudència" per aconseguir l'acord polític i el consens social.

LA CURSA CAP A LA CASA BLANCA

CÀMERA OBERTA

Q. GUNTHER / EFE

John Kerry, el candidat més esportista

★ Després de demostrar-nos les seves habilitats amb una bicicleta, i d'ensenyar-nos que té un braç com el del *quarterback* dels Giants de Nova York, ahir el candidat del Partit Demòcrata a la Casa Blanca, John Kerry, es va

posar a jugar a l'esport més popular dels Estats Units. Abans de sortir de l'aeroport de Las Vegas, Kerry es va posar el guant i va començar a jugar amb membres de la policia enmig de la pista d'aterratge.

BARRES I ESTRELLES

Creure's el multilateralisme

EDUARD VALLORY I SUBIRÀ

Polític i periodista

Europa anhela una victòria de Kerry perquè creu que serà respectuós amb el multilateralisme, tot i pensar que la majoria de nord-americans són, per sistema, nacionalment egocèntrics i contraris al multilateralisme. Però quin és la reacció dels Estats Units quan senten els clams europeus pel multilateralisme?

Amb la caiguda de l'URSS, els EUA van quedar com l'única superpotència mundial, davant d'una Europa descoordinada i encara avui amb tants barrets com caps. I aquesta Europa oblidada que van ser els EUA els qui van salvar Europa del nazisme, els qui van impulsar l'ONU o, més recentment, els qui van intervenir a Kosovo mentre aquí ens miràvem

els uns als altres sense saber què fer. I si bé no van fer fora Franco, tampoc cap país europeu va aixecar un dit per defensar la República ni, després, va col·laborar a batre el franquisme.

L'elector mitjà nord-americà no és ni un prepotent que només pensa en el seu país ni un naif que espera que la pau baixi del cel. Si fa no fa com l'elector mitjà de la majoria de països occidentals. Amb la diferència, potser, que saben que el seu país té una capacitat d'actuació molt superior a la d'altres. I quan en altres temps Gran Bretanya, França, Espanya, Alemanya o Portugal la van tenir, no es van dedicar precisament a muntar estructures multilateralistes.

El Chicago Council on Foreign Relations (www.ccr.org) ha publicat enguany la seva enquesta periòdica sobre opinió

pública i política exterior nord-americana, avançant-la dos anys (es fa cada quatre) per la "significant importància de les relacions exteriors en aquestes eleccions presidencials". Les conclusions diuen que, contra el tòpic, els nord-americans són favorables a sistemes de governança mundial, a signar tractats multilaterals i complir-los, al Tribunal Penal Internacional, a basar l'acció militar en la legitimitat de l'ONU i a eliminar el dret de veto del Consell de Seguretat.

Igual que els europeus? Potser. De moment, ni França ni la Gran Bretanya han dit que volen renunciar al seu dret de veto, que tan útil va ser a Chirac. I, de fet, a cap país d'Europa els electors decideixen el seu vot bàsicament per la política exterior del seu govern. Ni allà tampoc.

APUNTS

SANTI GONZÁLEZ

No dubtaràs

● L'esposa de John Kerry acaba de cometre el que es considera una falta imperdonable per a qualsevol persona que, com ella, està compromesa amb la campanya d'un candidat a la presidència dels Estats Units. Ha violat una norma no escrita que consisteix a no dubtar mai en públic de la victòria de l'aspirant. Teresa Heinz Kerry va afirmar en un acte electoral: "Si en John guanya...". Seguidors entusiastes del seu marit la van interrompre amb crits de "quan, quan!"... Era la manera de dir-li que la frase políticament correcta, la que volien sentir, la que havia de pronunciar, havia de començar així: "Quan en John guanyi...". Però Teresa no es va tallar i va insistir: "Vosaltres podeu dir *quan*, però jo diré *si*. Sóc supersticiosa".

Segona relliscada

● Els comentaris de la multimilionària *candidata a primera dama* serien, de fet, la segona relliscada en campanya. L'anterior, quan fa pocs dies va acusar Laura Bush de no haver treballat mai, la va rectificar a temps i amb elegància. I l'esposa del president, que sí que havia treballat de bibliotecària i mestra abans de tenir les filles bessones, la va perdonar a l'instant. Ara no sembla, però, que Teresa s'hagi disculpat.

Els sondejors

George W. Bush:

48, Reuters/Zogby
48%, ABC TV

John Kerry:

47%, Reuters/Zogby
49%, ABC TV

Les frases

GEORGE W. BUSH

“Un polític que arriba a les conclusions sense conèixer els fets és una persona que no pot ser el vostre comandant en cap”
Crítica a Kerry pel que diu sobre la desaparició d'explosius a l'Iraq

CHARLES LEWIS

“Mai en la història dels Estats Units hem vist aquest nivell de propaganda i distorsió”
Un portaveu del Centre d'Integritat Pública, en referència als anuncis de la campanya electoral.

Convidats i no convidats

Lluís Bou
BARCELONA

Absències i errors de seguretat es van confabular per demostrar la dificultat de la cosa pública

Això dels actes institucionals deu ser com els equips de futbol, que quan entren en una mala ratxa costa de sortir-ne. I més val que sigui així, perquè queda demostrada la dificultat de la cosa pública, fins i tot en els seus voralis més festius. Prou que ho van recordar ahir Miquel Roca i Jordi Solé Tura quan rememoraven la prudència i les giragonses que va caldre fer per pactar l'Estatut del 1979.

Com n'hem d'aprendre encara. Si no sabem ni consensuar una simple commemoració com la d'ahir no sé pas com podrem tirar endavant un nou text estatutari. Jordi Pujol va estar a punt de no presentar-se a l'acte, i Artur Mas i Josep Antoni Duran no hi van anar perquè tenien altres coses més importants a fer. Però no es pensin, de la mateixa manera va actuar mig govern començant pel conseller en cap, Josep Bargalló, el conseller d'Economia, Antoni Castells, i el de Governació, Joan Carretero, per parlar de tres pesos pesants. El president del PP català, Josep Piqué, va arribar tard, tant que ja estaven tots els seients ocupats i no trobava on seure.

Primer els serveis de protocol el van fer seure al costat de Josep Verde Aldea amb els membres de la Comissió dels Vint, però la situació no era la correcta i d'allà el van encabir al costat del president d'ERC, Josep-Lluís Carod, després que li cedissin una plaça. El líder republicà estava acompanyat de prop pel flamant conseller de Comerç, Josep Huguet, i de la consellera de Benestar Social, Anna Simó.

Així mig pengim penjam protocol·lariament va anar el 25 aniversari de l'Estatut. Potser per acabar d'animar la cosa, a mig discurs de Maragall, dos joves de la CUP es van plantar amb una pancarta davant mateix del president, després de travessar tot el Saló de Sant Jordi ple a vessar sense que ningú els digués ni piu. "Ni Estatut. Ni reformes. Independència", proclamava la pancarta groc fluorescent que portaven. I així ens podríem haver passat la resta de la jornada, si no arriba a ser que Maragall va demanar el·lípticament als Mossos que hi fessin alguna cosa. "Sisplau, facin el favor", va interrompre el president, i van aparèixer dos mossos de paisà que van acompanyar els joves fins a la sortida, sense cap més incident, mentre el popular Eduard Escartín mostrava en

Dos joves independentistes ahir en una escena no prevista davant Pasqual Maragall

Un moment de l'audiovisual que es va oferir ahir als convidats al Saló de Sant Jordi

solitari una visible indignació. En canvi, un conseller després comentava divertit la jugada, que s'havia convertit en l'evident nota destacada, mentre alguns encarregats de

protocol criticaven al Pati dels Tarongers l'error de seguretat. Esclar que, tot s'ha de dir, la consellera d'Interior, Montserrat Tura, tampoc no s'havia presentat a l'acte.

Després de cantar *Els segadors*, el convergent Jaume Camps va cridar un sonor "Visca Catalunya lliure!". I Maragall va aixecar-se directe a saludar Pujol.

La ponència de l'Estatut defineix Espanya com un Estat plurinacional

Els partits tanquen un nou títol aparcant les diferències

Lluís Bou
BARCELONA

La ponència de l'Estatut va acordar ahir incorporar al nou text el reconeixement de la plurinacionalitat d'Espanya, distanciant-se d'aquesta manera de la visió homogènia de 17 autonomies i retornant a la distinció que fa la Constitució entre nacionalitats i regions, pràcticament oblidada els últims anys. La proposta, impulsada inicialment per Joan Ridao (ERC), va comptar amb el su-

port de tots els partits, excepte el PP, que s'hi va oposar sense evitar que prosperés.

Els partits van aconseguir tancar ahir el títol referent a les relacions de la Generalitat amb l'Estat i amb les autonomies, en el qual s'havien encallat en la sessió anterior per diferències sobre el paper que hauria de tenir la futura comissió bilateral Estat-Generalitat. La sortida negociada a la ponència va ser aparcar l'escull en aquesta qüestió, és a dir, les funcions exactes que tindrà la comissió,

per evitar definir si tindrà un caràcter més coordinador de les diverses administracions o més destinat a la participació de la Generalitat en la política de l'Estat. La primera opció la defensa aferrissadament el PP i amb més mesura els socialistes, mentre que la segona la reivindiquen CiU, com un punt essencial, i ERC buscant ponts també amb la resta del tripartit.

Al reconeixement de la plurinacionalitat s'hi va afegir la consideració de la Generalitat com a part de l'Estat, amb

l'objectiu que obri la porta a exercir funcions en representació d'aquest per poder firmar determinats convenis internacionals. La ponència també va pactar blindar econòmicament aquesta mena de convenis o acords, quan els realitzi l'Estat i afectin els fons de la Generalitat, de tal manera que en aquests casos serà necessari un acord previ del Parlament català. En el cas que el govern central elabori una llei que comprometi recursos de la Generalitat, el nou Estatut preveu que l'Estat ho haurà de compensar amb una aportació econòmica addicional.

La comissió bilateral, que, segons el PSC i el PP no és segur que conservi aquesta denominació, implicarà la supressió de la Comissió de Traspassos, la de Valoracions i fins i tot la Junta

de Seguretat. La ponència també va abordar la participació catalana en els organismes multilaterals, com el Consell de Política Fiscal i Financera i les conferències de presidents autonòmics, entre d'altres. I en aquest punt va ratificar que el que s'hi decideixi no serà vinculant per a la Generalitat.

A l'espera de concretar els elements aparcats, especialment pel que fa a les funcions exactes de la comissió bilateral, Lúcia Santos (PSC), Joan Ridao (ERC) i Joan Boada (ICV-EUiA) van expressar la seva satisfacció pels avenços de la ponència. El convergent Quico Homs va subratllar, en canvi, que està quedant de manifest que hi ha dues maneres d'entendre Catalunya, una partidària de la relació bilateral amb Espanya i una altra autonomista.